

Mânia lui Dumnezeu

Este trist să găsești așa mulți așa-zisi creștini care par să privească mânia lui Dumnezeu ca pe ceva pentru care ar trebui să se scuze, sau cel puțin și-ar dori să nu existe. Sunt unii care, măcar că nu ar merge atât de departe încât să admită deschis că o consideră un defect al caracterului Divin, totuși ei sunt departe de la a se gândi la ea cu plăcere, nu le place să se gândească la ea și rareori aud vorbindu-se despre ea fără să aibă un resentiment secret în inimile lor. Chiar și dintre aceia care sunt mai sobrii în gândire, nu puțini sunt cei care par să-și imagineze că există o severitate, în mânia lui Dumnezeu, care este prea înfricoșătoare pentru a forma o temă profitabilă de contemplație. Alții păstrează amăgirea că mânia lui Dumnezeu nu este compatibilă cu bunătatea Lui, și de aceea încearcă să o elimine din gândurile lor.

Da, sunt mulți care își întorc privirile de la a vedea mânia lui Dumnezeu ca și cum ar fi fost chemați să privească o pată a caracterului Divin, sau un defect al guvernării Divine. Dar ce spune Scriptura? Când privim în Ea descoperim că Dumnezeu nu a încercat de loc să-Și ascundă mânia. Lui nu Îi este rușine să facă cunoscut că răzbunarea și furia Îi aparțin. Propria lui provocare este: "Să știți dar că Eu sunt Dumnezeu, și că nu este alt dumnezeu afară de Mine; Eu dau viață și Eu omor, Eu rănesc și Eu tămăduiesc, și nimeni nu poate scoate pe cineva din mâna Mea. Căci Îmi ridic mâna spre cer, și zic: „Cât este de adevărat că trăiesc în veci, atât este de adevărat că atunci când voi ascuți fulgerul săbiei mele, și voi pune mâna să fac judecată, Mă voi răzbuna împotriva potrivnicilor Mei, și voi pedepsi pe cei ce Mă urăsc" (Deut. 32:39-41). Un studiu al concordanței arată că există în Scriptură mai multe referiri la mânia și furia lui Dumnezeu, decât la dragostea și tandrețea Lui. Pentru că Dumnezeu este sfânt, El urăște orice păcat; și pentru că urăște orice păcat, mânia Lui se aprinde împotriva păcătosului: Psalmi 7:11.

Mânia lui Dumnezeu este o perfecțiune Divină la fel de mult cum este credincioșia, puterea, sau mila Lui. Trebuie să fie așa, pentru că nu există nici o pată, nici cel mai mic defect în caracterul lui Dumnezeu; totuși, ar exista dacă "mânia" l-ar lipsi! Indiferența față de păcat reprezintă o abatere morală, iar cel care nu o urăște este o lepros moral. Cum ar putea El, care este "suma perfecțiunilor", să Se uite cu egală satisfacție atât la virtute cât și la viciu, la înțelepciune și la nebunie? Cum ar putea El, care este infinit de sfânt, să ignore păcatul și să refuze să-Și manifeste "severitatea" (Rom. 9:12) asupra lui? Cum ar putea El, care Își găsește plăcerea numai în ceea ce este pur și frumos, să nu urască și să nu fie scârbit de ceea ce este impur și detestabil? Esența naturii lui Dumnezeu face iadul o necesitate reală pe cât este de imperativ și etern necesar Raiul. Nu numai că nu există imperfecțiune în Dumnezeu, dar nu există nici o perfecțiune în El care să fie mai puțin perfectă decât celelalte.

Mânia lui Dumnezeu este eterna Lui detestare a tot ceea ce nu este neprihănit. Este dizgrația și indignarea dreptății Divine împotriva răului. Este sfințenia lui Dumnezeu stărnită împotriva păcatului. Este cauza dinamică a acelei sentințe drepte pe care El o hotărăște asupra păcătoșilor. Dumnezeu Se mânie pe păcat pentru că acesta este o rebeliune împotriva autorității Sale, o daună adusă suveranității Sale inviolabile. Cei ce se revoltă împotriva guvernării Divine vor fi făcuți să înțeleagă că Dumnezeu este Domnul. Ei vor fi făcuți să simtă cât de mare este acea Maiestate pe care ei o disprețuiesc, și cât de groaznică este acea mânie amenințată la care ei iau seama atât de puțin. Asta nu înseamnă că mânia lui Dumnezeu este o răzbunare malignă și malițioasă, aducând injurii

doar de dragul de a o face, sau ca răspuns la injuriile primite. Nu; cu toate că Dumnezeu Își va reabilita domnia Sa ca Guvernatorul universului, El nu va fi răzbunător.

Că mânia Divină este una dintre perfecțiunile lui Dumnezeu nu este numai evident din argumentele prezentate mai sus, dar reiese clar și din declarațiile exprese ale propriului Său Cuvânt. "Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer" (Rom. 1:18). Robert Haldane comentează asupra acestui verset astfel:

S-a descoperit, când a fost pronunțată pentru prima dată sentința morții, că pământul a fost blestemat, și omul a fost izgonit din paradisul pământesc; și apoi prin astfel de exemple de pedepse ca Potopul și distrugerea Cetăților din Câmpie cu foc din cer; dar în mod deosebit prin domnia morții pe tot întinsul pământului. A fost proclamată în blestemul legii asupra fiecărui păcat, și a fost sugerată în instituirea jertfei. În capitolul 8 din Romani, apostolul atrage atenția credincioșilor asupra faptului că întreaga creație a fost supusă deșertăciunii, și suspină și suferă durerile nașterii. Aceeași creație care declară că există un Dumnezeu, și proclamă slava Lui, de asemenea mărturisește că El este Inamicul păcatului și Răzbunătorul crimelor oamenilor...dar mai presus de toate, mânia lui Dumnezeu s-a descoperit din cer când Fiul lui Dumnezeu S-a coborât jos pentru a-Și manifesta caracterul Divin, iar când acea mânie a fost arătată în suferințele și moartea Lui, într-un mod mult mai îngrozitor decât toate celelalte semne ale mâniei față de păcat pe care le dăduse Dumnezeu mai dinainte. Mai mult, pedeapsa viitoare și eternă a celor răi este acum declarată în termeni mai solemni și mai expliți decât înainte. Sub noua descoperire sunt două revelații date din cer, una a mâniei, și cealaltă a harului.

Din nou; faptul că mânia lui Dumnezeu este o perfecțiune divină este clar demonstrat din ceea ce citim în Psalmi 95:11, "De aceea am jurat în mânia Mea". Sunt două ocazii în care Dumnezeu "jură": când face promisiuni (Geneza 22:16), și când rostește amenințări (Deuteronom 1:34). În primul caz, El jură în milă copiilor Săi; în cel de-al doilea, El jură pentru a-l înspăimânta pe păcătoși. Un jurământ este o cheazășie solemnă: Evrei 6:16. În Geneza 22:16 Dumnezeu a spus, "Jur pe Mine Însumi!". În Psalmul 89:35 El declară, "O dată a jurat pe sfințenia Mea". În timp ce în Psalmul 95:11 El a afirmat, "Jur pe mânia Mea". Deci Marele Iehova Însuși face Se referă la "mânia" Lui ca la o perfecțiune egală cu "sfințenia" Lui: El jură pe una la fel de mult ca și pe cealaltă! Încă o dată; pentru că în Hristos "locuiește trupește toată plinătatea lui Dumnezeu" (Coloseni 2:9), și pentru că toate perfecțiunile Divine sunt ilustrate prezentate de către El (Ioan 1:18), de aceea citim despre "mânia Mielului" (Apocalipsa 6:16).

Mânia lui Dumnezeu este o perfecțiune a caracterului Divin asupra căreia noi trebuie să medităm frecvent. Mai întâi, ca inimile noastre să fie impresionate în mod corect de ura lui Dumnezeu împotriva păcatului. Noi întotdeauna suntem înclinați să tratăm păcatul cu ușurătate, să trecem cu vederea hidoșenia lui, să-l justificăm. Dar cu cât studiem și cugetăm mai mult asupra repulsia lui Dumnezeu față de păcat și răzbunarea lui Dumnezeu cumplită asupra lui, cu atât mai probabil vom realiza atrocitatea lui. În al doilea rând, ca să dăm naștere unei frici de Dumnezeu adevărate în inimile noastre: "Fiindcă am primit, deci, o împărăție, care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori, și să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie și cu frică; fiindcă Dumnezeul nostru este "un foc mistuitor"" (Evrei 12:28-29). Noi nu-l putem aduce o închinare "plăcută" fără "evlavie" față de înfricoșătoarea Sa Maiestate și "frică" față de mânia Lui sfântă iar acestea sunt cel mai bine promovate prin amintirea frecventă a faptului că "Dumnezeul nostru este un foc mistuitor". În al treilea rând, ca să ne revărsăm sufletele în laudă înfocată pentru că ne-a

eliberat de "mânia viitoare" (1 Tesaloniceni 1:10).

Promptitudinea sau șovăirea noastră să medităm asupra mâniei lui Dumnezeu devine un test sigur pentru a vedea câtă afecțiune este cu adevărat în inimile noastre față de El. Dacă noi nu ne bucurăm cu adevărat în Dumnezeu, pentru ceea ce El este în El Însuși, și pentru toate perfecțiunile care sunt în El din veșnicie, atunci cum locuiește dragostea lui Dumnezeu în noi? Fiecare dintre noi trebuie să fie foarte veghetor în rugăciune pentru a nu născoci în gândurile noastre o imagine a lui Dumnezeu care să fie după modelul înclinațiilor noastre rele. Din vechime Domnul S-a plâns, "ți-ai închipuit că Eu sunt ca tine" (Psalmul 50:21). Dacă noi nu mărim prin laudele noastre sfințenia Lui (Psalmul 97:12), dacă noi nu ne bucurăm că într-o zi care va veni curând Dumnezeu va face cea mai glorioasă demonstrație a mâniei Lui, răzbunându-Se pe toți cei care I se opun acum, este demonstrat că inimile noastre nu sunt acum supuse Lui, că noi ne aflăm încă în păcatele noastre, în drum spre focul veșnic.

"Neamuri, cântați laudele poporului Lui! Căci Domnul răzbună sângele robilor Săi, El Se răzbună împotriva potrivnicilor Săi" (Deuteronom 32:43). Și încă o dată citim, "După aceea am auzit în cer ca un glas puternic de gloată multă, care zicea: "Aliluia! A Domnului, Dumnezeului nostru, este mântuirea, slava, cinstea și puterea! Pentru că judecățile Lui Sunt adevărate și drepte. El a judecat pe curva cea mare, care strica pământul cu curvia ei, și a răzbunat sângele robilor Săi, din mâna ei." Și au zis a doua oară: "Aliluia!" (Apocalipsa 19:1-3). Mare va fi bucuria sfinților în acea zi în care Domnul Își va răzbuna maiestatea Sa, Își va exercita teribila domnie, va mări dreptatea Sa, și va distruge rebelii mândrii care au îndrăznit să-L sfideze.

"Dacă ai păstra, Doamne, aducerea aminte a nelegiuirilor, cine ar putea sta în picioare, Doamne?" (Psalmul 130:3). Bine am face fiecare dintre noi dacă ne-am pune această întrebare, pentru că este scris, "cei răi nu pot ține capul sus în ziua judecății" (Psalmul 1:5). Cât de îndurerat era sufletul lui Hristos îngrijorat de gândul că Dumnezeu Își aduce aminte nelegiuirile poporului Său când gândul acesta era asupra Lui! El era înspăimântat și mâhnit foarte tare (Marcu 14:33). Îngrozitoarea agonie, sudoarea cu sânge, strigătele mari și rugămințile fierbinți (Evrei 5:7), rugăciunile repetate ("dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta"), ultimul Lui strigăt îngrozitor ("Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?"), toate arată ce înțelegere temătoare avea El despre ceea ce însemna ca Dumnezeu să păstreze "aducerea aminte a nelegiuirilor". Bine ar striga săracii păcătoși, "cine ar putea sta în picioare, Doamne?" când Fiul lui Dumnezeu Însuși a tremurat atât sub greutatea mâniei Lui. Dacă, cititorul meu, nu ai găsit scăpare în Hristos, singurul Mântuitor, "ce vei face pe malurile îngâmfate ale Iordanului?" (Ieremia 12:5).

Când mă gândesc cum se face abuz de bunătatea lui Dumnezeu de către cea mai mare parte a omenirii, nu pot decât să fiu în același gând cu cel ce a spus:

"Cel mai mare miracol în lume este acela al răbdării și mărinimiei lui Dumnezeu pentru o lume nerecunoscătoare. Dacă un prinț avea un dușman într-unul din orașele lui, el nu-i trimite provizii, ci împresoară locul îndeaproape, și face tot ce poate pentru a-l înfometa. Dar mărețul Dumnezeu, care ar putea să-Și distrugă toți dușmanii într-o clipită, îi suportă, și plătește zilnic pentru a-i întreține. Bine ne poate porunci El să îi binecuvântăm pe cei ce ne blestemă, El care Însuși face bine celor răi și nemulțumitori. Dar, nu vă gândiți, păcătoșilor, că astfel o să scăpați; moara lui Dumnezeu se învârte încet, dar macină mărunț; cu cât mai admirabile sunt acum răbdarea și mărinimia Lui, cu atât de îngrozitoare și insuportabilă va fi furia care se va ridica din bunătatea Lui abuzată. Nimic

nu este mai liniștit decât marea, totuși când este furtună, nimic nu se dezlănțuie mai tare. Nimic nu este atât de dulce ca răbdarea și bunătatea lui Dumnezeu, și nimic atât de teribil ca mânia Lui când se aprinde" (William Gurnall, 1660).

Deci fugi, cititorul meu, fugi la Hristos; "fugi de mânia viitoare" (Matei 3:7) sau va fi prea târziu. Te implorăm cu seriozitate, nu presupune că mesajul acesta este pentru altcineva. Este pentru tine! Nu fi mulțumit la gândul că deja ai fugit la Hristos. Fii sigur! Imploră-L pe Dumnezeu să-ți cerceteze inima și să-ți arate cum ești.

(Un cuvânt pentru predicatori) Fraților, predicăm noi, în lucrarea noastră, acest subiect atât cât ar trebui? Profeții Vechiului Testament le spuneau frecvent ascultătorilor lor că viețile lor rele Îl provocau pe Cel Sfânt al lui Israel, și că își adunau o comoară de mânie pentru ziua mâniei. Iar condițiile din lume nu sunt mai bune acum decât erau atunci! Nimic nu este atât de eficace ca să trezească pe cei indiferenți și să-i facă pe cei firești, care sunt creștini doar cu numele, să-și cerceteze inimile, ca discuția pe baza faptului că "Dumnezeu Se mânie în orice vreme" (Psalmul 7:11). Antemergătorul lui Hristos i-a avertizat pe cei ce-l ascultau: "fugiți de mânia viitoare" (Matei 3:7). Mântuitorul a poruncit celor ce-l ascultau "Temeți-vă de Acela care, după ce a ucis, are puterea să arunce în gheenă; da, vă spun, de El să vă temeți" (Luca 12:5). Apostolul Pavel a spus, "Ca unii care cunoaștem, deci, frica de Domnul, pe oameni, căutăm să-i încredințăm" (2 Corinteni 5:11). Credințioșii ne cere ca să vorbim despre Iad la fel de clar precum vorbim despre Cer.

Traducerea: numaiharul.org